

Een dankbare herinnering aan

HENDRIKUS ANTONIUS HANNINK

sinds 1953 weduwnaar van
Mina Maria Ezendam.

Hij werd geboren te Lonneker
op 11 februari 1898.

Hij stierf, na het ontvangen van het
H. Sacrament van de Zieken, te Enschede op
9 januari 1989.

De gezongen uitvaart in de Mariakerk vond
plaats op 13 januari. Daarna werd hij begraven
op de Westerbegraafplaats te Enschede.

Hij was een man, die tijdens zijn leven veel heeft meegemaakt. Hij leefde intens en had een goede gezondheid. Hij wilde veel van zijn leven maken. En dat heeft hij gedaan, tot op hoge leeftijd. Vooral kon hij genieten van de natuur, die hij beleefde als Gods schepping. Hij genoot van vogels, in en buitenshuis. Hun fluiten maakte hem blij en rustig. Daarom zou ook hij fluitend door het leven hebben willen gaan, maar zo was het leven voor hem niet altijd. Hij heeft zorgen gekend, vooral de zorg voor zijn gezin. Als een goede vader had hij alles over voor zijn vrouw en kinderen, voor wie hij een goede toekomst wilde.

Ook pijn en verdriet heeft hij ten diepste meegemaakt, in het bijzonder het verlies van zijn vrouw en zijn zoon Bennie.

Begaafd met een sterk karakter en met een sterk geloof in God, sloeg hij zich door deze verliezen heen.

Het leven bleef hem boeien ondanks pech en verdriet, oorlogen, dié hij meemaakte, en tegenslagen.

De kracht en de levensmoed vond hij bij mensen, bij zijn kinderen - in het bijzonder Tonny - die hem niet alleen lieten en die hem verzorgden, waar en wanneer dat nodig was.

Hij was gelukkig in zijn sterke geloof in God en bezocht op zondag graag de kerk.

Als hij nu nog tot ons zou kunnen spreken, dan zou hij tot ons en iedereen zeggen:

Heb eerbied voor de natuur, maar bovenal: heb elkaar lief, laat elkaar niet los, leef in verbondenheid met elkaar, met velen en met God, de Gever van het leven, aan Hem behoren wij toe.

Voor uw medeleven bij de ziekte en het afscheid van vader en grootvader zijn wij U erg dankbaar.

Kinderen en kleinkinderen.

Enschede, 13 januari 1989.